

Remissvar: En särskild ersättningsmodell för utbildning för omställning och vidareutbildning för yrkesverksamma

Regeringens dnr: U2025/01339

Sveriges förenade studentkårer (SFS) inkommer här med sina synpunkter på remissen av *En särskild ersättningsmodell för utbildning för omställning och vidareutbildning för yrkesverksamma*. SFS är en sammanslutning av studentkårer vid Sveriges universitet och högskolor. SFS har ett sextiototal medlemskårer som tillsammans representerar ungefär 400 000 studenter och doktorander.

Övergripande kommentarer

SFS vänder sig emot den föreslagna modellen.

SFS uppfattning är att det inte är önskvärt att bryta ut vissa utbildningar till ett separat system med en särskild ersättningsmodell. Det är en olycklig syn på lärosätenas roll, att de inte har förmåga att själva ta ansvar för att utbildningsutbudet ska tillgodose olika behov. Det finns visserligen brister med det generella resurstilldelningssystemet, som motverkar kurser för yrkesverksamma och livslångt lärande, men SFS anser att detta bör hanteras genom att utveckla det generella resurstilldelningssystemet. Den föreslagna modellen skulle ha som effekt att resurser närmast mekaniskt styrs bort från nybörjarutbildningar och istället riktas mot utbildning för yrkesverksamma. Det betyder att dagens snedstyrning mot långa programutbildningar för ungdomar helt enkelt ersätts med en annan snedsnyrning. Ett fungerande resurstilldelningssystem bör istället utjämna förutsättningarna så att ingen utbildningsform eller målgrupp missgynnas – för att därefter låta lärosätena, professionerna och studenterna tillsammans besluta om utbudet.

SFS ser vidare problem med att utredningens förslag enbart tar sikte på mycket korta kurser. SFS håller med om att arbetsmarknaden förändras snabbt och att kraven på kompetens också förändras. Här behöver givetvis utbildningsutbudet hänga med. Men detta påverkar all utbildning, inte bara korta kurser eller utbildning för yrkesverksamma.

Det finns också särskilda utmaningar kopplat till korta utbildningar på distans, som utredningen inte uppmärksammar. Studenterna riskerar att förlora det akademiska sammanhanget om utbildningarna är isolerade och mycket korta. Dessutom är det svårt att se hur det ska gå att uppnå en progression mellan olika moment. Även denna typ av kurser kan givetvis ha en viktig plats inom högskolan, men med ett alltför stort fokus på denna typ av utbildning riskerar den högre utbildningens särdrag att gå förlorade. Därför är det olyckligt att styra alltför ensidigt mot just denna utbildningsform.

SFS anser slutligen att det vore olyckligt att styra samtliga högskolor i en och samma riktning, det behöver finnas utrymme för variation och profilering i utbildningslandskapet. Vissa lärosäten har redan idag kommit längre i arbetet med livslångt lärande, medan andra lärosäten har andra styrkor som också är värda att bibehålla. Om utredningens förslag till ersättningsmodell trots allt införs, bör den endast tillämpas bland de lärosäten som frivilligt anmäler intresse och vill profilera sig starkare inom livslångt lärande och utbildning för yrkesverksamma. På så sätt undviks en olycklig likriktning i högskolelandskapet. Se vidare kommentar på kap. 2.7.7 gällande detta.

I slutet av remissvaret presenterar SFS **ett alternativt förslag** som på ett betydligt enklare sätt skulle främja kortare kurser för yrkesverksamma utan samma negativa bieffekter.

Synpunkter på förslagen

2.1.1 En ny ersättningsmodell ska vila på fyra övergripande principer

Förslag: Ersättningsmodellen ska vila på följande principer:

1. Lärosätenas ansvar att utifrån studenternas efterfrågan och arbetsmarknadens behov utveckla och dimensionera fort- och vidareutbildningar samt utbildning för omställning för yrkesverksamma.
2. En ny ersättningsmodell ska ge lärosätena långsiktiga och stabila ekonomiska förutsättningar för utbildningarna i fråga.
3. En ny ersättningsmodell ska leda till ett effektivt utnyttjande av resurserna för att skapa en utveckling av lärosätenas utbildningsutbud för yrkesverksamma i syfte att möta behov som den föränderliga arbetsmarknaden ger upphov till.
4. Ersättningsmodellen ska vara resurseffektiv genom att vara transparent, enkel att tillämpa och inte ge upphov till höga administrativa kostnader.

SFS har inga invändningar mot principerna.

SFS anser dock att utredningens förslag inte lever upp till principerna. Det är framförallt den första punkten och fjärde punkten som inte efterlevs.

Genom att modellen styr mot extremt korta kurser, förlorar lärosätena

handlingsutrymmet att faktiskt anpassa utbildningsutbudet till studenternas och arbetsmarknadens efterfrågan. Modellen låter inte ens lärosätena ta ett tillräckligt stort ansvar i utformandet av utbildningar riktade mot målgruppen yrkesverksamma: Som utredningen själv påpekar så tycks exempelvis studenter med omställningsstudiestöd välja längre programutbildningar. Många av de yrken där det råder kompetensbrist kräver dessutom längre utbildningar, och risken finns att vissa lärosäten måste dra ner på andra utbildningar som behövs på arbetsmarknaden i syfte att optimera sitt utbud utifrån det nya systemet,

Modellen förefaller dessutom vara komplicerad, oförutsägbar och administrativt betungande för lärosätena.

2.2.2 Incitament behövs på flera nivåer inom ett lärosäte

Bedömning: En särskild ersättningsmodell behöver ge incitament på olika nivåer inom ett lärosäte för nya utbildningar för fort- och vidareutbildning och omställning för yrkesverksamma. En kombination av incitament på lärosätes- eller fakultetsnivå och incitament nära utförandet av utbildning bedöms ge bästa effekt.

SFS håller inte med om bedömningen. SFS vill förtydliga att statens tilldelning av utbildningsanslag i den nuvarande finansieringsmodellen sker *helt och hållet* på lärosätesnivå, något som också tas upp i utredningen. Men det innebär att en ny ersättningsmodell enbart kan skapa incitament på lärosätesövergripande nivå. Beräkningsgrunden kan visserligen kopplas till enskilda studenter på program- eller kursnivå, men det finns ingen automatisk koppling mellan lärosätets totala anslag och den efterföljande fördelningen av medel till organisatoriska enheter såsom fakulteter, institutioner, etc. SFS anser att lärosätesledningen även fortsättningsvis ska ha det övergripande ansvaret för lärosätets interna resurstilldelning.

I praktiken betyder det att även om ersättningsmodellen "belönar" utbildningsutbudet på en viss institution med ett ökat anslag, så är det upp till lärosätesledningen huruvida dessa medel ska fördelas till den berörda institutionen eller på något annat sätt.

2.5.2 En ersättning för utbildning där de flesta är yrkesverksamma och studerar av arbetslivsrelaterade skäl

Förslag: Den särskilda ersättningsmodellen ska endast ersätta utbildning som är relevant för svensk arbetsmarknad nu eller i framtiden, där merparten av studenterna på utbildningen är yrkesverksamma på svensk arbetsmarknad och följer utbildningen av de huvudsakliga skälen fort- och vidareutbildning eller omställning.

SFS avstyrker förslaget.

SFS är dels principiellt emot en särlösning som premierar vissa utbildningsformer framför andra.

SFS anser också att det inte går att dra någon meningsfull gräns mellan utbildning som studenterna läser av arbetsmarknadsskäl eller andra skäl, inte heller mellan utbildning som riktar sig till yrkesverksamma helt, delvis eller inte alls. Många yrkesverksamma studerar redan inom det befintliga utbildningsutbudet tillsammans med andra studenter.

Genom ett styra mot "exklusiva" utbildningar för yrkesverksamma uppstår en konstig bieffekt i att lärosätena får incitament att göra befintliga kurser mindre intressanta för yrkesverksamma, för att de yrkesverksamma istället ska söka sig till kurser som omfattas av det nya systemet.

2.5.3 Korta kurser på deltid utgör övergripande kriterier för den särskilda ersättningsmodellen

Förslag: Den särskilda ersättningsmodellen ska endast användas på utbildningar i form av fristående kurser med ett omfång på 1,5–5,5 högskolepoäng. Utbildningarna ska ges på deltid på maximalt 75 procent av heltid.

SFS avstyrker förslaget. Begränsningen om kursernas omfång är godtycklig och för kort.

För den som inte har tidigare erfarenhet av högskolan är det svårt att se hur det skulle bli meningsfullt att läsa fristående kurser på distans om 1,5 högskolepoäng. Kurser med så kort omfattning kan visserligen förekomma inom exempelvis uppdragsutbildning, men det rör sig då om nischade kurser med helt andra förutsättningar att ta fram ett skraddarsytt upplägg för de specifika studenterna. De har dessutom en kraftigare finansiering. Det går inte att expandera och överföra den typen av upplägg till en mer generell målgrupp av yrkesverksamma. Risken finns att såväl den pedagogiska som vetenskapliga kvaliteten måste stryka på foten. I praktiken skulle det bidra till att underminera värdet av högre utbildning.

Det vore bättre att tillåta kurser om 7,5 högskolepoäng, eftersom det ofta blir mer kompatibelt med det befintliga kursutbudet. Visserligen finns det en poäng med att erbjuda korta kurser, men detta måste samtidigt vägas mot att kurserna måste ha substans och faktiskt öka studenternas kunskaper.

2.5.4 Lärosätena behöver motivera och dokumentera varför den särskilda ersättningsmodellen har använts

Förslag: Lärosätena ska motivera och dokumentera varför den särskilda ersättningsmodellen är applicerbar.

SFS avstyrker förslaget.

Förslaget bidrar till en ökad byråkrati. Inom ramen för den föreslagna modellen tycks det dock vara motiverat, vilket ytterligare talar emot modellen.

2.5.5 UKÄ bör få i uppdrag att följa upp användningen av den särskilda ersättningsmodellen

Förslag: Universitetskanslersämbetet ska erhålla ett särskilt uppdrag att följa upp och utvärdera användningen av den särskilda ersättningsmodellen fyra till fem år efter införandet.

SFS tillstyrker förslaget. Reformen bör följas upp utifrån de fyra principerna i kap 2.1.1 samt hur det har påverkat högskolans utbildningsutbud i sin helhet.

2.6.1 Önskvärda egenskaper

Bedömning: Den särskilda ersättningsmodellen bör ha följande egenskaper:

- 1. Ge ett tydligt incitament för utveckling och vidmakthållande av utbildning för yrkesverksamma fort- och vidareutbildning samt omställning.*
- 2. Minska den ekonomiska risken kopplad till osäkerheten i antal registrerade studenter och deras prestationer.*
- 3. Ge en ersättning som täcker kostnader för utbildningar av hög kvalitet.*
- 4. Minska eller eliminera otydligheten och konkurrensen kopplad till den normala ersättningsmodellen.*
- 5. Vara enkel att tillämpa och inte ge upphov till höga administrativa kostnader.*

SFS delar inte utredningens bedömning gällande punkt 1, eftersom SFS motsätter sig principen om att premiera vissa undervisningsformer ekonomiskt och därmed snedvrider utbildningsutbudet

SFS ser dock positivt på de resterande punkterna 2-5.

2.6.2 Olika studerade modeller och deras för- och nackdelar

Utredningen diskuterar möjligheten att ta bort HPR-tilldelningen för att eliminera den ekonomiska risken relaterad till prestationer inom utbildning för yrkesverksamma. Utredningen menar dock att nackdelen med detta förslag är att den ekonomiska risken kopplad till antalet studenter fortfarande är kvar. SFS håller inte med om detta resonemang. Att ta bort HPR-tilldelningen skulle verkligen ge en positiv effekt.

SFS vill återigen betona skillnaden mellan incitament på lärosätetsnivå och kursnivå. Att inrätta nya kurser kommer alltid att vara förenad med risken att det blir för få sökande, men risken innebär omvänt en positiv möjlighet att attrahera fler studenter än tidigare. Vissa nya kurser kommer alltså att vara förlustaffärer, men andra kommer att löna sig bättre. För en enskild institution kan risken vara för stor, men på ett lärosäte med flera hundra kurser kan risker spridas ut. Ett lärosäte bör alltså kunna hitta interna lösningar för att hantera dessa risker.

2.6.3 Garantibasmodellen ska utgöra den särskilda ersättningsmodellen

Bedömning: Garantibasmodellen är den modell som bäst uppfyller de önskvärda egenskaperna. Den bör därför vara den modell som utgör den särskilda ersättningsmodellen.

SFS instämmer i att en garantibasmodell har många bra egenskaper. **SFS anser** att en sådan modell bör utredas för samtliga utbildningar som en del av ett nytt resurstilldelningssystem.

2.6.5 Den särskilda ersättningsmodellen ska ha tre olika nivåer

Förslag: Den särskilda ersättningsmodellen ska ha tre garantinivåer.

- 1. En lägre nivå som är applicerbar för utbildningar med upp till 15 studenter, eller med ett mindre behov av lärarresurser.*
- 2. En mellannivå som gäller för ett normalt antal undervisningstimmar och motsvarande behov av arbetstid för lärare.*
- 3. En högre nivå för utbildningar som har ett högt kostnadsläge i förhållande till normala utbildningar på grund av höga kostnader för utrustning, speciallokaler och drift. Den högre nivån ska även kunna användas för utbildningar som till sin natur eller sitt upplägg kräver betydligt mer lärarresurser än mellannivån. Lärosätena ska fastställa lärosätesövergripande riktlinjer för användningen av de olika nivåerna.*

SFS har inga invändningar mot förslaget.

2.6.6 Den särskilda ersättningsmodellens ersättningsnivåer

Förslag: De tre garantibasnivåerna ska ge följande ersättning i 2023 års kostnadsnivå.

- Den lägre nivån innebär en garantiersättning om 28 700 kronor per högskolepoäng.*
- Mellannivån innebär en garantiersättning om 40 600 kronor per högskolepoäng.*
- Den högre nivån innebär en garantiersättning om 52 500 kronor per högskolepoäng.*

SFS har inga synpunkter vad gäller de tre nivåerna.

2.6.7 Krav på minst åtta studenter på en utbildning för tillämpning av den särskilda ersättningsmodellen

Förslag: För att garantiersättningen ska gälla ska utbildningen ha minst åtta registrerade studenter.

SFS har inga invändningar på förslaget.

2.6.9 Utveckling av nya utbildningar kan ersättas inom den särskilda ersättningsmodellen

Förslag: Inom den särskilda ersättningsmodellen ska ersättning ges för utveckling av ny utbildning. Ersättningen för utveckling av utbildning ska vara densamma som garantibasersättningen, det vill säga 28 700 kronor, 40 600 kronor eller 52 500 kronor i 2023 års kostnadsnivå per högskolepoäng helt eller delvis nyutvecklad utbildning. Valet av ersättningsnivå ska vara på samma nivå som den garantiersättningsnivå som planeras gälla för den färdigutvecklade utbildningen. För att ersättning för utveckling ska ges ska faktisk utveckling av ny utbildning ha skett som står i proportion till ersättningens storlek, annars lämnas en lägre ersättning än de angivna beloppen. Dessutom ska omfånget av ny utbildning minst uppgå till 1,5 högskolepoäng.

SFS anser att förslaget har fördelar, men att det är otydligt. Det framgår inte om ersättningen för utvecklingskostnader kommer att utgå även om utbildningen ställs in (på grund av för få antagna studenter) eller om utbildningen inte lever upp till kraven för den särskilda ersättningsmodellen, exempelvis för att det blir en oväntat stor andel ungdomsstuderande som söker utbildningen.

SFS anser samtidigt att det ordinarie utbildningsanslaget bör rymma kostnader för kontinuerlig utveckling av utbildningsutbudet vid lärosätet. Detta talar för att de ordinarie ersättningsbeloppen samt takbeloppen bör öka.

2.6.10 Den särskilda ersättningsmodellen och produktivetsavdraget

SFS håller med om resonemanget att ett "produktivetsavdrag som gör att de föreslagna garantinivåerna inte kan täcka kostnader för behovet av undervisning, gör att modellen inte har avsedd funktionalitet" men anser att detta gäller för hela resurstilldelningssystemet. Produktivetsavdraget bör avskaffas.

2.6.12 Fort- och vidareutbildning för yrkesverksamma kan nå en nivå på 5 procent av utbildningsanslaget

Bedömning: Fort- och vidareutbildning samt omställning för yrkesverksamma kan nå en nivå som motsvarar 5 procent av det totala utbildningsanslaget, vilket för 2024 motsvarar 1,45 miljarder kronor.

SFS har inga synpunkter på den övergripande bedömningen: Det totala antalet yrkesverksamma som studerar vid universitet och högskolor kan på sikt komma att uppgå till 5 procent av utbildningsanslaget.

Det finns dock skäl att tro att utredningen överskattar efterfrågan på de mycket korta kurser som kommer att omfattas av den nya modellen. Många yrkesverksamma kommer även fortsättningsvis att efterfråga längre utbildningar som inte täcks av den föreslagna modellen. Som skäl för detta har

vi dels det faktum att majoriteten av studerande med omställningsstudiestöd läser program, dels att det redan finns många yrkesverksamma som tar del av det befintliga utbildningsutbudet där kurserna vanligtvis är längre och har fler studenter. En stor del av det livslånga lärandet kommer att fortsätta ske inom utbildningar som omfattas av det ordinarie ersättningssystemet. Därtill finns uppdragsutbildning som skulle kunna användas i högre utsträckning för korta utbildningar anpassade till livslångt lärande utifrån särskilda branschers specifika behov.

2.6.15 Lärosätena behöver utveckla samarbetet med arbetsmarknadens parter

SFS instämmer att det behövs nya former för dialog om efterfrågan på nya utbildningar. Det finns ofta regionala dialoger, men utbildningsutbudet för yrkesverksamma är ofta nationellt. Insikten om behoven inom specifika nischer kan finnas utspridda hos ett begränsat antal lärosäten och arbetsgivare i olika delar av landet. I nuläget är det oklart vilken aktör som har resurser och drivkraft till att skapa sådana forum. SFS vill dock påminna om att det måste finnas studentrepresentation i sådana samarbeten, annars finns risken att nya utbildningar utvecklas trots att det saknas intresse hos presumtiva studenter.

Förslagen 2.7.1 – 2.7.5

Förslagen i

- 2.7.1 Den särskilda ersättningsmodellen behöver kompletteras med en komponent för att omfördela resurser mellan lärosäten
- 2.7.2 En modell för omfördelning av resurser ska införas
- 2.7.3 Modellen för omfördelning av resurser ska också ha en komponent som premierar examina
- 2.7.5 En balans mellan omfördelning baserat på fort- och vidareutbildning respektive examina behövs

Eftersom förslagen hänger ihop så kommenterar SFS på dem i sin helhet.

SFS avstyrker förslagen.

SFS anser att lärosätena bör ha ansvar och handlingsutrymme för att anpassa utbildningsutbudet efter studenternas efterfrågan och arbetsmarknadens behov. Det är inte förenligt med att politiken styr mer mot vissa utbildningsområden på bekostnad av andra.

SFS vänder sig generellt emot principen att fördela resurser till indikatorer för specifika mål. Även om det skulle främja positiva effekter på varje lärosäte så skapar det negativa effekter på systemnivå. Olika lärosäten har olika styrkor och svagheter. Vissa lärosäten är redan idag bättre på utbildningar för yrkesverksamma och livslångt lärande. Andra lärosäten är specialiserade inom särskilda ämnesområden. Högskolelandskapet mår bra av en mångfald med utrymme för profilering. Att premiera vissa typer av utbildningar eller beteende

kommer skapa en olycklig likriktning. Med den föreslagna omfördelningen skulle även lärosäten som har sämre förutsättningar för kurser för yrkesverksamma troligtvis börja satsa på sådana kurser för att inte förlora för mycket i omfördelningen.

Att ha en modell som både premierar utbildning för yrkesverksamma och antal examina av olika slag (2.7.3) visar på det problematiska med att omfördela resurser kopplat till specifika mått. Systemet styr mot två vitt skilda typer av utbildning, korta kurser respektive längre program. Det är svårt att förutse konsekvenserna av förslaget, men det finns en tydlig risk att ämnen där få studenter tar ut en examen, exempelvis tekniska utbildningar, kommer att missgynnas i en del av systemet samtidigt som de ska gynnas i en annan.

2.7.7 Små högskolor och enskilda utbildningsanordnare undantas den särskilda ersättningsmodellen

Förslag: De statliga universiteten och högskolorna samt Chalmers tekniska högskola och Stiftelsen Högskolan i Jönköping kan använda den särskilda ersättningsmodellen inom utbildning. Försvarshögskolan berörs inte av förslaget då lärosätet omfattas av andra avräkningsregler. Sveriges Lantbruksuniversitet berörs inte eftersom lärosätet inte erhåller anslag för utbildning inom utgiftsområde 16. För övriga enskilda utbildningsanordnare gäller särskilda regler. Endast 26 lärosäten är del av omfördelningsmodellen.

SFS tillstyrker delvis förslaget. Med anledning av värdet av ett pluralistiskt högskolelandskap anser SFS att fler lärosäten bör undantas från modellen.

Förslagsvis kan modellen begränsas till att användas för de lärosäten som själva uppger att de vill profilera sig inom utbildning för yrkesverksamma och livslångt lärande. En omfördelning av anslag skulle då kunna göras genom ett politiskt beslut snarare än mekaniskt baserat på indikatorer. SFS vänder sig visserligen emot en sådan lösning också, men anser att det vore mindre dåligt.

2.7.8 Universitetskanslersämbetets roll kopplat till omfördelningssystemet

Förslag: Universitetskanslersämbetet (UKÄ) ska få uppdraget att utveckla omfördelningsmodellen enligt utredningens grundprinciper. Dessutom ska UKÄ årligen leverera underlag för omfördelningen till Regeringskansliet. Omfördelningen ska införas fem år efter att den särskilda ersättningsmodellen är införd.

SFS anser att omfördelningen inte ska införas men har inga synpunkter på förslaget att ge UKÄ ett uppdrag ifall modellen ändå införs.

3 Ikraftträdande och genomförande

Förslag: Den särskilda ersättningsmodellen för omställning och vidareutbildning för yrkesverksamma kan införas från och med budgetåret

2026. Den delen av ersättningsmodellen som rör omfördelning mellan lärosäten kan införas från och med budgetåret 2031 baserat på åren 2026–2030.

SFS avstyrker förslaget. Det är inte realistiskt att införa nya system och rutiner för kursklassificering på den korta tid som avses. Om det över huvud taget är möjligt så kommer det inte att kunna genomföras på ett bra sätt. Det är inte heller möjligt att på den korta tiden ta fram kurser som möter kriterierna och på allvar utgör ett seriöst system för omställning och vidareutbildning.

4 Konsekvenser

Konsekvensanalysen saknar en redogörelse för vilka utbildningar som skulle försvinna till följd av omfördelningen, och vad det skulle få för konsekvenser för presumtiva studenter samt för arbetsmarknaden. Utredningen nämner visserligen att cirka 1 av 4 av dagens fristående kurser skulle försvinna, men gör ingen analys av inom vilka ämnen och för vilka målgrupper detta kommer att utgöra en förändring.

SFS anser att förslaget minskar lärosätenas utrymme att själva styra över utbildningsutbudet. Detta medför också indirekt att studenterna får sämre möjlighet att genom studentinflytande påverka utbildningsutbudet.

SFS vill även uppmärksamma den utmaning som studentkårerna har att engagera yrkesverksamma inom det organiserade studentinflytandet. Många yrkesverksamma har en svag kontakt med andra studenter. Ett ökat fokus på livslångt lärande innebär att studentkårerna behöver mer resurser för att kunna fullfölja sitt lagstadgade uppdrag att bevaka utbildningarnas kvalitet.

Ett alternativt förslag

SFS föreslår att regeringen istället inför en modell med två komponenter:

1. Resurser för utveckling av utbildningsutbudet för yrkesverksamma. Dessa resurser bör fördelas i form av projektmedel och skulle både användas för utvecklandet av nya kurser (i likhet med förslaget i kap 2.6.9) samt för att utveckla formerna för dialog mellan arbetsliv, lärosäten och andra intressenter för att bättre kunna anpassa hela utbildningsutbudet på ett välinformerat sätt utifrån studenternas efterfrågan och arbetsmarknadens behov (i enlighet med 2.6.15). Inom ett sådant ramverk skulle det även finnas utrymme för projekt som hjälper omställningsorganisationerna att utnyttja potentialen med uppdragsutbildning finansierad av parterna för mer nischade och arbetsgivarnära behov.

Uppdraget i denna del skulle kunna fördelas av UHR efter principer som tas fram samråd med högskolesektorn, arbetsmarknadens parter, omställningsorganisationerna och övriga berörda myndigheter. Detta skulle finansieras med nya resurser.

2. Minska betydelsen av HPR-tilldelning inom den ordinarie

resurstilldelningen. Detta skulle ta bort det negativa incitamentet som i nuläget motverkar kurser för yrkesverksamma och livslångt lärande (se även kommentar om 2.6.2). På så sätt skulle lärosätena lättare kunna få långsiktig bärighet i de nya kurser som utvecklas med projektmedel. Ett mer begränsat alternativ skulle kunna vara att återinföra och utöka modellen som fanns mellan åren 2021 och 2024 där lärosätena kunde avräkna sammanlagt 3 000 HST och HPR för kurser klassificerade som livslångt lärande oberoende av studenternas prestationer. Detta skulle ske inom nuvarande takbelopp.

Ovanstående modell skulle vara betydligt enklare att implementera, utgöra ett mindre ingrepp i det nuvarande systemet, och lättare få acceptans inom högskolesektorn. Det skulle dessutom tillgodose önskemålen från arbetsmarknadens parter och leda till fler nya kurser för yrkesverksamma och livslångt lärande. Ytterligare en fördelen är att den skulle främja både korta och lite längre kurser inom denna kategori.

Rasmus Lindstedt
Ordförande
rasmus.lindstedt@sfs.se
070-545 75 57

Sebastian Lagunas Rosén
Samhällspolitisk chef
sebastian.lagunas.rosen@sfs.se
076-870 56 94